

בעלי המשנה, צדיקים מהפכים מגדת הדין למדת הרחמים. ואותז זמן נחשב פאלו נברא העולם, ויסדר את האורות כראוי, זהו שפטותך ויקרא אלהיהם לאור יום ולחשך קרא לילה. ויקרא אלהים לאור יום זה ישראל ששלטונם היה בזמן הגאלה, והרשעים ישארו (*ילכ*) בחשך. זהו שפטותך ולחשך קרא לילה, ונאמר בימין ושמאל ויהי ערוב ויהי בקר יום אחד, שהוא ערוב של יצחק ובקר של אברהם. באותו זמן, מה שהיתה הנשמה מהדקתו בין הרגלים, זהו שפטותם מרגלותיו ותשפכ, שחוורה ותגלו מרגלותיו ותשפכ, לתוך, שהיה כמו שירושלים, לבו. באותו זמן הלב רואה. זהו שפטותך ולא יגנף עוד מורייך ויהיו עיניך רואות את מורייך. הלב שומע, שחוורה עבודה וכרובים לבית המקדש, שנאמר בהם וישמע את הקול מדבר אליו מעל הפפרת מבין שני הכרובים, וכל העוגנים (שהם רומי ובתי רומי הקטנים), שהם מכתים את התפלות, זהו שפטות סוף בען לך מעבור תפלה, געברים, ומאים בית העוגנים, שהם בית ראשון ובית שני, שביהם עולות התפלות.

שבדזון ישראל מלוכדים בטנופים של שאר העמים, הנשמה, שהיא שכינה, אומרת, אל תרاني שאני שחורתה, ותפלת נופלת. זהו שפטותך נפלת לא תוסיף קום בתולת ישראל, וכשנופלת, שכבת שכינה לעפר בין הרגלים, והרי פרשווהו ותגלו מרגלותיו ותשפכ, וזהיא מתפלת לדורש ברוך הוא

דכתיב (עמום ה ב) נפלת לא תוסיף קום בתולת ישראל, וכד נפלת שכינתה לשחרורת, יצולחת נפלת, הרא הוא לעפרה בין רגlin, והא אוקמההו (וות ג) ותגלו מרגלותיו ותשפכ, ואיה

ובההוא זמנה מתחפה קרסיא מדינה לרוחמי, ודה היא רוזא דאוקמהה מארץ מתניתין צדיקים מהפכין מגדת הדין למדת רחמים. ובזהוא זמנה אתחשייב באלו אהרי עולם, ויסדר נהורין בדקה יאות, הרא הוא דכתיב (בראשית א ו) ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה, ויקרא אלהים לאור יום דא ישראל, דשלטנותהון יהא זמנא דפורקנא, ורישיעיא ישתארון (נ"א אויל) בחשוכה, הרא הוא דכתיב ולחשך קרא לילה, ואתمر בימנא (דף נ ע"ב) ושמאלא ויהי ערוב ויהי בקר יום אחד (שם א ע"ז) דאייה ערוב והות נשמתא מהדקה בין רגlin, הרא הוא דכתיב (וות ג) ותגלו מרגלותיו ותשפכ, דאתמזרת ללבא, דאייה בגונא דירושלם, בההוא זמנה הלב רואה, הרא הוא דכתיב (ישעה ל ט) ולא יגנף עוד מורייך ויהי עיניך רואות את מורייך, הלב שומע דאתמזר עבודה וכרובים לבי מקדשא, דאתمر בהון (במדבר ז פט) וישמע את הקול מדבר אליו מעל הפפרת מבין שני הכרובים, וכל עגנון (ראיון רומי ובתא ורומי ועירא) דאיןון מכPsiין על צלותין, הרא היא דכתיב (איכה ג מ) סוף בען לך מעבור תפלה מתעברין, ונחרין עיגנון דאיןון בית ראשון ובית שני, דבחון סלקין צלותין.

הובמן דאיןון ישראל מלוכדים בטנופים דשאר עמן, נשמתא דאייה שכינתא אמרת, (שיר א ו) אל תרוני שאני שחורתה, יצולחת נפלת, הרא הוא

שיקימם מהעפר. זהו שפתות
ופרשף בונף על אל אמר כי גואל
אפה.

באות זו מניח והוא איש וילפת,
זהו שנאמר בו יהו"ה איש
מלכחה. מה זה וילפת? כמו
שנאמר יפלתו ארחות דרכם.
באות זו מן יבא מקדוש ברוך הוא
ויאמר לה לני הלילה והיה בבקר
(רות ג). לני הלילה, שההוא
הشمאל. והיה הבקר, שההוא
רחמים, ימין, שם שם מאייר
האור. זהו שפתות הבקר אור, אם
יגאלך טוב יגאל, אם יעשה לך
ישאל מעשים טובים להעתיך
מפני הרגלים - יפה, תנאל על
ידי ישואל העליון שהוא בעלך,
טוב ודי, ואם לא יעשך
מעשים טובים, וגאלתיך אנטci.
ונרוי פרשווה כי יהו"ה שכבי עד
הבר, השבעה בח"י, שפולל
שמונה עשרה ברכות התפלה,
שכבי עד הבר, עד אותו אור,
שbabות זמן תפלה תחיה
מאירה בלבד ובכעינים, ומושום
שבשמונה עשרה הברכות של
התפלה פלניה הגאה, וכו'
מתגללה, שהוא יסוד ח"י
הועלמים, נאמר בו והיו עני
ולבי שם כל הימים.

והיו עני ולבי, הזריר עיניהם ולב,
משום שאירן אנשים בחתתו
שיהיו עיינו למטה אל הנשמה,
שהיא שכינה, שהיא אסורה
בגלות, ולבו למעלה בקדוש
ברוך היא, יסוד הדבר - עני
תמיד אל יהו"ה כי הוא יוציא
מרשת רגלי, ולבו למעלה לטל
נקמה מעמלק. וזה שפתות כי יום
נקם בלב, לב ודי, בו עתיד
לטל נקמה, כמו שנטל בו נקמה
מהמצרים.

וזאי, היה עתיד לנצל נוקמה, כמה דנטיל היה נוקמה ממצרים.

מצלי לקודשא בריך הוא דיווקים לה מעפר,
הרא הוא דכתיב (שם ט) ופרשת בונף על אמר כי גואל אפה.

בזהוא זמנה (שם ח) ויחרד איש וילפת,
ההוא דאתمر ביה (שם ט ג) יהו"ה
איש מלכחה, מי וילפת כמה דעת אמר (איוב
ו יט) יפלתו ארחות דרכם, בהוא זמנה יתי
קודשא בריך הוא ויימא לה, לני הלילה והיה
בבקר (רות ג י). לני הלילה דאייה שמאלא,
והיה בבר דאייה רחמי ימינה, דמתמן נהיר
אור, הרא הוא דכתיב (בראשית מד) הבקר אור,
אם יגאלך טוב יגאל, אם יעבדך ישראל
עובדין טבין לסלקה לך מבין רגlin שפיר,
הגאל על ידי דישראל עלאה דאייה בעלך,
טוב ודי, ואם לא יעבדון לך עובדין טבין,
ונגאלתיך אנטci.

זה אוקמוهو (רות ג י) מי יהו"ה שכבי עד
הבר, אומאה בה"י, דאייה בלילה ח"י
ברקאנ דצלותא, שכבי עד הבר, עד ההוא
נהרא, דבהוא זמנה צלוטא תהא נהרא בלא
ובכעינין, ובгин דב"י ברקאנ דצלותא תליא
פורקנא, וביה אתגלא, דאייה יסוד ח"י
עלמין, אתمر ביה (ר' ב ט) והיו עני ולבי
שם כל הימים.

והיו עני ולבי אדריך עיניים ולב, בגין
דאריך בר נש בצלותה למחי עינוי ולב, בגין
لتטא לגבי נשמתא, דאייה שכינתא דאייה
אסירא בצלותא, ולביה לעילא בקודשא בריך
הוא, ורזא דמלחה עני תפיד אל יהו"ה
בי הוא יוציא מרשות רגלי (תהלים כה ט). ולביה
לעילא לנצל נוקמה מעמלק, הרא הוא
דכתיב (ישעה סג) כי יום נקם בלב, בלב
וזאי, היה עתיד לנצל נוקמה, כמה דנטיל היה נוקמה ממצרים.